

PROGRAMA DE MÀ

Gerrit Illenberger & Rebek

—
Berg, Korngold, Zemlinsky
Schönberg i Mahler

Schubertiada Barcelona

Dimarts, 3 de març de 2026 – 19.30 h

Petit Palau Cambra – Schubertiada Barcelona

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

En coproducció amb:

Amb la col·laboració de:

Compromís amb el medi ambient:

Membre de:

Programa

Gerrit Illenberger, baríton

Rebeka Stojkoska, piano

Arnold Schönberg (1874-1951)

“Dank” de *Zwei Gesänge, op. 1/1*

Alexander von Zemlinsky (1871-1942)

Ehetanzlied und andere Gesänge, op. 10

Ehetanzlied

Selige Stunde

Vöglein Schwermut

Meine Braut führ' ich heim

Klopfet, so wird euch aufgetan

Kirchweih

Alban Berg (1885-1935)

“Vielgeliebte, schöne Frau” de *Jugendlieder, volum 1/8*

Gustav Mahler (1860-1911)

Lieder eines fahrenden Gesellen

Wenn mein Schatz Hochzeit macht

Ging heut morgen übers Feld

Ich hab' ein glühend Messer

Die zwei blauen Augen von meinem Schatz

Alban Berg

“Grabschrift” de *Jugendlieder, volum 1/23*

Erich Wolfgang Korngold (1897-1957)

Vier Lieder des Abschieds, op. 14

Sterbelied

Dies eine kann mein Sehnen nimmer fassen

Mond, so gehst du wieder auf

Gefaßter Abschied

Arnold Schönberg

“Abschied” de *Zwei Gesänge, op. 1/2*

Aquest concert té una durada de 65 minuts, sense pausa.

La durada del concert és aproximada

#lied #jovestalents

Connecta't a Palau Digital!

Concerts i continguts divulgatius
exclusius disponibles gratuïtament
a palaudigital.cat

Veure ara

Poema

Fe

per deslliurar-nos d'incendis
calia fer fogueres cremar del tot el sotabosc
és per això que ho sé:

aquestes flames d'ara que ens rodegen
que ens ofeguen que ens asfixien
també ens salven

Mireia Calafell

Si una emergència (Proa Edicions, 2024)

Essència Palau

Flors, fragàncies
i Modernisme:
un passeig sensorial únic

Reserva ara
la teva visita!

Et cal saber...

Qui en són els protagonistes?

Aquest recital, en col·laboració amb l'Associació Franz Schubert de Barcelona i el Centro Nacional de Difusión Musical, apropa al públic una tradició que neix en el moment mateix en què es crea l'art musical, però que es defineix com a estil compositiu al Romanticisme. La cançó de saló va trobar en l'àmbit germànic un niu ple de creativitat que van heretar els autors que avui s'interpreten, actius entre finals del segle XIX i, sobretot, les primeres dècades del XX.

Sobre els intèrprets:

El baríton Gerrit Illenberger ha demostrat des del començament de la seva carrera l'interès pel lied i al seu repertori brilla un dels cabdills del gènere, Franz Schubert. Es va formar amb experts com Andreas Schmidt, Christian Gerhaher o Thomas Hampson. Farà música al costat de Rebeka Stojkoska, que, a més de ser una reconeguda intèrpret de *lieder* (plural de lied), també és professora de tècnica vocal. Ningú millor que ella per acompanyar l'instrument més fràgil de tots: la veu humana.

Quines són les claus del concert?

Amb obres de Berg, Korngold, Zemlinsky, Schönberg i Mahler, el programa viatja cap a la bellesa de la forma i de la melodia, cap al cant apassionat i la malenconia, amb composicions plenes de lirisme, però que en l'escriptura s'obren a la modernitat. Les dues obres de joventut de Berg que s'escoltaran encara no s'aparten de la tradició melòdica vuitcentista, ni tampoc la de Schönberg (el seu tendre opus 1): són pura poesia. Korngold, Zemlinsky i Mahler, per la seva banda, són garants del melodisme més colpidor.

A què he de parar atenció?

Al text, a les paraules, a la poesia. La música arriba fàcil i entra en contacte directe amb els sentiments de qui l'escolta, però les paraules del poeta –que són les que es

canten– s’han d’entendre clarament per gaudir de les cançons en la seva totalitat. Si no es parla alemany, la llengua que avui s’interpretarà, és imprescindible anar seguint la lletra de cada lied per comprendre allò que el compositor va voler transmetre quan es va inspirar en el poema al qual va posar música. El Palau de la Música Catalana facilita al públic subtítols i també els poemes inclosos al programa digital.

Sabies que...

Als catorze anys Gerrit Illenberger va fundar amb amics de l’escola el grup vocal MA’cappella. Amb sis membres, el repertori abastava des dels clàssics i les cançons tradicionals fins al rock i el pop. Van arribar a publicar dos àlbums d’estudi.

Abans de dedicar-se a la música, Gerrit Illenberger va estudiar enginyeria i va cursar un màster en aeronàutica i astronàutica a la Universitat Tècnica de Múnic. És un apassionat del vol sense motor: ha guanyat dues vegades el campionat d’Alemanya i fins i tot n’és professor i entrenador.

Palau de la Música Catalana

Janine Jansen & Camerata Salzburg /
Orquestra del Festival de Bayreuth &
Pablo Heras-Casado / Víkingur Ólafsson /
Sondra Radvanovsky / Balthasar Neumann
Orchester & Thomas Hengelbrock /
Christian Zacharias & Leipzig String
Quartet / Piotr Beczala / Igor Levit / María
Dueñas & Alexander Malofeev / Xavier
Sabata & Le Concert de l'Hostel Dieu /
Alexander Melnikov & Quartet Casals /
Staatskapelle Dresden & Daniele Gatti
/ Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona /
Julia Lezhneva & Il Giardino Armonico /
Elisabeth Leonskaja / Julia Kleiter &
Julius Drake

Entrades a palaumusica.cat

Comentari

Els dos *lieder* que obren i tanquen el programa, “Dank” i “Abschied” d’Arnold Schönberg, de melodies àmplies i una densitat que remet a una concepció orquestral, van ser estrenats el 1900, amb Alexander von Zemlinsky al piano, enmig d’un escàndol que els mitjans es van afanyar a recollir. Ens situem, doncs, plenament, en el període Viena 1900 –el subjecte d’aquest cicle–, en el qual les reaccions irades del públic sovintejaven.

Els *Zwei Gesänge* ens introdueixen també en un cercle de compositors relacionats entre ells: Zemlinsky va ser mentor de Schönberg, que al seu torn va ser professor d’Alban Berg; alhora, Zemlinsky va ser professor d’Erich Wolfgang Korngold per recomanació de Gustav Mahler. L’obra de Schönberg ens orienta, igualment, cap al tema central del recital, en el qual escoltarem molts comiats. Ens aturarem, però, en un altre aspecte del programa: Schönberg va compondre els *Zwei Gesänge* quan tenia vint-i-quatre anys, i la resta d’obres pertanyen també a la primera època dels seus autors.

Zemlinsky va escriure els *Ehetanzlied und andere Gesänge* als trenta anys, quan ja tenia una carrera sòlida, des que als vint-i-un havia impressionat Brahms amb la seva *Primera Simfonia*. El seu llenguatge era afí al tardoromanticisme, però en aquest cicle de cançons d’amor, entre les quals la prou coneguda “Selige Stunde”, s’acosta també a un llenguatge modern que el situa musicalment en el període de transició en què ens centrem.

D’Alban Berg escoltarem dos *lieder* inclosos al primer volum dels *Jugendlieder*, “Vielgeliebte, schöne Frau” i “Grabschrift”, que va escriure entre els catorze i els dinou anys. Potser no hi reconeixem el seu llenguatge posterior, però citant Schönberg, amb qui va començar a treballar poc després, s’hi aprecia “*una calidesa desbordant de sentiment constant a la seva obra*”.

L’obra més coneguda del programa és *Lieder eines fahrenden Gesellen*, que un Mahler de vint-i-quatre anys va compondre a partir de textos propis, en plena crisi per la fi d’una relació amorosa. Per més vegades que l’hàgim escoltada, convé fer-ho sempre com si fos la primera vegada i deixar-nos sorprendre i arrossegar per les emocions que transmet.

Finalment, arribem a Eric Wolfgang Korngold, que componia als vint-i-quatre anys els *Vier Lieder des Abschieds*, d'atmosfera refinada. El sofriment de la Gran Guerra, en la qual, sortosament, ell només va participar des de la rereguarda, va inspirar aquests quatre comiats. Els escrivia el 1920, el mateix any que l'estrena de l'òpera *Die tote Stadt* el consagraria com a compositor.

Amb una veu pròpia ja consolidada, encara en formació o acostant-se a la primera maduresa, aquests cinc compositors ens transporten, des de la joventut, a la Viena musical de tombant de segle XX.

Sílvia Pujalte Piñán, divulgadora musical

Biografies

Gerrit Illenberg, baríton

Nascut a Heidenheim, és membre del Junges Ensemble de la Semperoper de Dresden des de la temporada 2023-24. El seu repertori inclou Schaunard (*La bohème*), Rodrigo (*Don Carlo*), comte d'Almaviva (*Le nozze di Figaro*), Papageno (*Die Zauberflöte*), Graf von Eberbach (*Der Wildschütz*), Sharpless (*Madama Butterfly*) i el paper principal de Gianni Schicchi. Com a intèrpret de lied, ha actuat a la Heidelberger Frühling i Pierre Boulez Saal, amb pianistes com ara Gerold Huber o Malcolm Martineau. Entre altres premis, ha rebut el Memorial Leonhard i Ida Wolf de Música de la ciutat de Múnic i el Premi Max Liebhaber de la ciutat de Heidenheim. A més del suport de Live Music Now, ha rebut el Deutschlandstipendium i ha estat becat per la Heidelberger Frühling Liedkademie. Es va formar vocalment amb Hartmut Elbert, així com a la Hochschule für Musik und Theater de Múnic.

Rebeka Stojkoska, piano

La trajectòria de la pianista macedònia ve marcada per la seva dedicació a la cançó. Ha actuat a l'Alte Oper de Frankfurt, Konzerthaus de Dortmund, Pierre Boulez Saal de Berlín, Heidelberger Frühling, Festival Schumann de Bonn i Festival Hidalgo de Múnic formant duo amb Julian Prégardien, Matthias Winckler, Julia Duscher, Serafina Starke i Gerrit Illenberger. Ha rebut nombrosos premis i beques i va formar part de la Heidelberger Frühling Liedakademie. A més de l'activitat en concert, és professora de tècnica vocal a la Hochschule für Musik und Theater de Múnic des del 2020. Va estudiar piano i interpretació de lied a la Hochschule für Musik de Friburg, va completar els estudis de postgrau a la Universität Mozarteum de Salzburg i actualment estudia a la Hochschule für Musik de Karlsruhe.

Textos

Arnold Schönberg (1874-1951)

Zwei Gesänge, op. 1 – Dues cançons

Text de Karl von Levetzow (1871-1945)

Dank

Großes hast du mir gegeben in jenen
Hochstunden,
Die für uns bestehen im Zeitlosen.
Großes hast du mir gegeben: ich
danke dir!

Schönheit schenken wir uns im stets
Wachsenden,
Was ich mir vorbehielt im
Raumlosen.
Schönheit schenken wir uns: ich
danke dir!

Ungewollt schufst du mir noch das
Gewaltigste,
Schufst mir das Niegeahnte: den
schönen Schmerz!
Tief in die Seele bohrtest du mir
Ein finsternes Schwertweh.
Dumpf nächtig trennend
Und dennoch hell winterlich
leuchtend.

Schön! dreifach schön! denn von dir
kam es ja!
Ungewollt schufst du mir noch das
Gewaltigste,
Schufst mir das Niegeahnte: ich
danke dir!

Agraïment

*M'has donat grans coses en aquells
grans moments,
que existeixen per a nosaltres en
l'eternitat.*

M'has donat grans coses: t'ho agraeixo!

*Ens vàrem regalar bellesa sempre
creixent,
que em vaig reservar en l'espai sense
límits.*

*Ens vàrem regalar bellesa: t'ho
agraeixo!*

*Sense voler encara creares per a mi el
més poderós,
creares per a mi el mai imaginat: la
bella pena!*

*En la profunditat de l'ànima em vares
enfonsar
una profunda ferida com d'espasa,
separant de nit la feixugor
però il·luminant-la amb brillantor
hivernal.*

*Bell! Tres vegades bell!, ja que vingué de
tu!*

*Creares per a mi el més poderós,
creares el mai imaginat: t'ho agraeixo!*

Alexander von Zemlinsky (1871-1942)

Ehetanzlied und andere Gesänge, op. 10 – Cançó de dansa nupcial i altres cants

Text de Otto Julius Bierbaum (1865-1910)

Ehetanzlied

Ringelringelrosenkranz,
Ich tanz mit meiner Frau,
Wir tanzen um den Rosenbusch,
Klingklanggloribusch.
Ich dreh mich wie ein Pfau.

Zwar hab ich kein so schönes Rad,
Doch bin ich sehr verliebt,
Ich spring wie ein Firlefink,
Dieweil es gar kein lieber Ding
Als wie die Meine gibt.

Die Welt, die ist da draußen wo,
Mag auf dem Kopfe sie stehn!
Sie int'ressiert uns gar nicht sehr,
Und wenn sie nicht vorhanden wär,
Wird's auch noch weiter gehn:

Ringelringelrosenkranz,
Ich tanz mit meiner Frau,
Wir tanzen um den Rosenbusch,
Klingklanggloribusch.
Ich dreh mich wie ein Pfau.

Cançó de dansa nupcial

*Anellet-anellet-corona de roses,
ballo amb la meva esposa,
ballem al voltant d'un matoll de roses,
cling-clang-gloriós matoll,
em tombo com un paó.*

*Certament jo no tinc cap roda tan
bella,
però estic molt enamorat,
salto com un canari,
perquè no hi ha res més amable
que el que em dona la Meva.*

*El món, que és allà a fora,
pot anar cap per avall!
No ens interessa per res,
i si no existís
podriem seguir endavant.*

*Anellet-anellet-corona de roses,
ballo amb la meva esposa,
ballem al voltant d'un matoll de roses,
cling-clang-gloriós matoll,
em tombo com un paó.*

Text de Paul Wertheimer (1874-1937)

Selige Stunde

In deiner Näh'
Ist mir so gut,
Mein Wilde, mein Weh
Nun bei dir ruht.
Siehst du mich an,
So weicht der Bann,
Der mich dunkel umfangen;
Ich schmiege in dein Gewand
Den Flittertand
Eitler Gedanken.
Meine Wünsche, die weit
Über Raum und Zeit
Spielen und schwanken,
Sie ziehn die Segel ein
In deinem Hafen,
Sie liegen stumm und klein
Und schlafen.

Hora felix

*A prop teu
s'està molt bé,
la meua bestialitat, el meu mal
només descansa amb tu.
Em mires,
i desapareix l'encanteri,
que m'envolta de fosc;
m'emparo en la teua roba
la quincalla
dels pensaments vans.
Els meus anhels, amples
en espai i temps,
juguen i titubegen,
arrien la vela
en el teu port,
jeuen callats i petits
i dormen.*

Text de Christian Morgenstern (1871-1914)

Vöglein Schwermut

Ein schwarzes Vöglein fliegt über die
Welt,
das singt so todestraurig...
Wer es hört, der hört nichts anderes
mehr,
wer es hört, der tut sich ein
Leides an,
der mag keine Sonne mehr schauen.

Allmitternacht ruht es sich aus
auf den Fingern des Tods.
Der streichelt's leis und spricht ihm
zu:
"Flieg, mein Vögelchen flieg, mein
Vögelchen"
Und wieder liegt's flötend über die
Welt.

Melangia d'ocell

*Un ocell negre vola pel món,
cantant tristament la mort...
Qui el sent, no sent res més,
a qui el sent, li agafa una tristesa
que tem no veure mai més el cel.*

*Durant tota la nit descansa
en els dits de la mort.
L'acarona dolçament i li diu:
"Vola, ocellet meu! Vola, ocellet meu!"
I torna a volar planejant damunt del
món.*

Text de Robert Franz Arnold (1872-1938)

Meine Braut führ' ich heim

Meine Braut führ ich heim,
wenn's wieder erst mait,
Eine Rosenblüt' im Lilienkleid.
Spielt, Musikanten, spielt!
Dann prange der Wald mit dem
Blütenreis
Und die Wiese in bunter Pracht,
Und die Sonne tanze sich tagsüber
heiß,
Und voll sei der Mond zu Nacht.
Und der Kukuck soll rufen und
Glück uns sagen,
Und die Finken pfeifen, die Drosseln
schlagen,
Doch die Sorge, die bleibe daheim!

Portaré a casa la meva núvia

*Portaré a casa la meva núvia,
només quan torni a ser maig,
una rosa amb vestit d'assutzena.
Toqueu, músics, toqueu!
Llavors el bosc lluirà amb brots florits
i la prada amb bigarrada esplendor,
i el sol dansarà molt calent durant tot el
dia,
i la lluna serà plena a la nit,
i els cucuts han de cridar i desitjar-nos
sort,
i els pinsans xiular i els tords colpejar,
però les preocupacions, es quedaran a
casa!*

Text de Thekla Lingen (1866-1931)

Klopfet, so wird euch aufgetan

Sieh, ich steh' vor deiner Thür,
Lass mich ein!
Siehe, ich bring' meine Seele dir,
Sie ist dein.

Sieh meine Seele in grosser Not,
Lass mich ein!
Lass sie nicht sterben den
Hungertod,
Sie ist dein.

Siehe, sie bittet in heissem Flehn,
Lass mich ein!
Lass sie nicht bettelnd weiterzieh'n,
Sie ist dein.

Gieb ihr in deinen Armen Ruh,
Lass mich ein!
Du bist ihr Herr und Meister, du,
Sie ist dein.

Lass sie nicht bettelnd weitergehn,
Lass mich ein!
Du wirst für sie vor dem
Richter stehn,
Sie ist dein!!

Truqueu, i se us obrirà

*Mira, soc davant la teva porta,
deixa'm entrar!
Mira, et porto la meva ànima,
és teva.*

*Mira la meva ànima en gran
necessitat,
deixa'm entrar!
No deixis que es mori de fam,
és teva.*

*Mira, suplica amb fervor,
deixa'm entrar!
No la deixis seguir mendicant,
és teva.*

*Dona-li pau en els teus braços,
deixa'm entrar!
Ets el seu senyor i mestre,
és teva.*

*No la deixis continuar mendicant,
deixa'm entrar!
Seràs el seu jutge,
és teva!*

Text de Karl Busse (1872-1918)

Kirchweih

Hell jubeln die Geigen mit Kling und
mit Klang,
Viel FüÙe scheuern den Boden lang,
Ich hab' dich im Arm und führ' dich
zum Reih'n,
Du sollst meine Herzallerliebste sein!
Ach Liebste, wie flatternd dein
Röckchen sich
schwingt,
Wenn wiegend und jauchzend der
Ländler klingt.

Und fester lehnst du dein Köpfchen
an,
Schon dämmert drüben der Abend
heran,
Die Böller krachen zu Tanz und
Spiel,
Leuchtkugeln steigen wer weiß wie
viel,
Und du gibst mir die Hand, und du
lächelst empor
Und sprichst verliebte Wörtchen ins
Ohr.

Und wenn wir den Feldweg dann
heimwärts gehn,
Weit in den Saaten die Rehe stehn,
Die Wildgans schreit in
der sternigen Nacht,
Sehnsücht'ge Ähren umschlingen uns
sacht,
Mein Herz ist im Himmel, dein
Köpfchen glüht,
Und still um uns beide der Weizen
blüht.

Consagració d'església

*Els sons dels violins celebren
lluminosos,
molts peus freguen el terra allargat,
t'agafo pel braç i et porto a les files,
has de ser l'estimada del meu cor!
Ah, estimada, que esvoletejada se't mou
la faldilleta
quan el ländler sona bressolant-se i
content!*

*I recolzes amb més força el teu capet,
el vespre ja s'enfosqueix al damunt,
els petards espeteguen amb danses i jocs,
coets lluminosos s'eleven, qui sap
quants,
i tu em dones la mà, somrius cap
amunt
i dius a l'orella parauletes estimades.*

*I quan després anem pel viarany de
tornada a casa,
els cabirols són als sembrats,
les oques criden en la nit estrellada,
espigues melangioses ens abracen
dolçament,
el meu cor és al cel, el teu capet
enrogeix,
i el blat floreix calladament al nostre
voltant.*

Alban Berg (1885-1935)

Jugendlieder, volum 1 – Cançons juvenils

Text de Heinrich Heine (1797-1856)

Vielgeliebte, schöne Frau

Spätherbstnebel, kalte Träume,
überfloreten Berg und Tal,
Sturm entblättert schon die Bäume,
und sie schau'n gespenstig kahl.

Nur ein einz'ger, traurig schweigsam
einz'ger Baum steht unentlaubt,
feucht von Wehmutstränen
gleichsam,
schüttelt er sein grünes Haupt.

Ach, mein Herz gleicht dieser
Wildnis,
und der Baum, den ich dort schau'
sommergrün, das ist dein Bildnis,
vielgeliebte schöne Frau.

Bella dona, molt estimada

*Boires de tardor tardana i somnis freds,
omplen muntanyes i valls;
la tempesta ja esfulla els arbres,
que es mostren fantasmalment pelats.*

*Només un únic, tristament silenciós,
un sol arbre resta amb les seves fulles,
i, com humit per llàgrimes de melangia,
sacseja el seu cap verd.*

*Ai, el meu cor és com aquesta natura
salvatge,
i l'arbre que veig allà,
verd d'estiu, és la teva imatge,
bella dona molt estimada.*

Gustav Mahler (1860-1911)

Lieder eines fahrenden Gesellen – Cançons d'un company viatger

Wenn mein Schatz Hochzeit
macht

Wenn mein Schatz Hochzeit macht,
Fröhliche Hochzeit macht,
Hab' ich meinen traurigen Tag!
Geh' ich in mein Kämmerlein,
Dunkles Kämmerlein,
Weine, wein' um meinen Schatz,
Um meinen lieben Schatz!

Blümlein blau! Blümlein blau!
Verdorre nicht! Verdorre nicht!
Vöglein süß! Vöglein süß!
Du singst auf grüner Heide.
Ach, wie ist die Welt so schön!
Ziküth! Ziküth!

Singet nicht! Blühet nicht!
Lenz ist ja vorbei!
Alles Singen ist nun aus.
Des Abends, wenn ich schlafen geh',
Denk' ich an mein Leide.
An mein Leide!

Quan el meu amor es casi

*Quan el meu amor es casi,
i celebri joioses nocés,
jo, aquell dia, estaré molt trist!
Em retiraré a la meva petita cambra,
la meva fosca petita cambra,
i ploraré, ploraré pel meu amor,
pel meu estimat amor!*

*Floreta blava! Floreta blava!
No et marceixis! No et marceixis!
Dolç ocellet! Dolç ocellet!
Que cantes en el verd pradell.
Ai, com és de formós el món!
Piu! Piu!*

*No cantis! No floreixis!
La primavera ja ha passat!
Tot el cantar s'ha acabat.
Al vespre, quan me'n vaig a dormir,
penso en el meu desconsol.
En el meu desconsol!*

Wenn mein Schatz Hochzeit
macht

Wenn mein Schatz Hochzeit macht,
Fröhliche Hochzeit macht,
Hab' ich meinen traurigen Tag!
Geh' ich in mein Kämmerlein,
Dunkles Kämmerlein,
Weine, wein' um meinen Schatz,
Um meinen lieben Schatz!

Blümlein blau! Blümlein blau!
Verdorre nicht! Verdorre nicht!
Vöglein süß! Vöglein süß!
Du singst auf grüner Heide.
Ach, wie ist die Welt so schön!
Ziküth! Ziküth!

Singet nicht! Blühet nicht!
Lenz ist ja vorbei!
Alles Singen ist nun aus.
Des Abends, wenn ich schlafen geh',
Denk' ich an mein Leide.
An mein Leide!

Quan el meu amor es casi

*Quan el meu amor es casi,
i celebri joioses nocés,
jo, aquell dia, estaré molt trist!
Em retiraré a la meva petita cambra,
la meva fosca petita cambra,
i ploraré, ploraré pel meu amor,
pel meu estimat amor!*

*Floreta blava! Floreta blava!
No et marceixis! No et marceixis!
Dolç ocellet! Dolç ocellet!
Que cantes en el verd pradell.
Ai, com és de formós el món!
Piu! Piu!*

*No cantis! No floreixis!
La primavera ja ha passat!
Tot el cantar s'ha acabat.
Al vespre, quan me'n vaig a dormir,
penso en el meu desconsol.
En el meu desconsol!*

Ging heut morgen übers Feld

Ging heut morgen übers Feld,
Tau noch auf den Gräsern hing;
Sprach zu mir der lust'ge Fink:
„Ei du! Gelt?
Guten Morgen! Ei gelt? Du!
Wird's nicht eine schöne Welt?
Zink! Zink! Schön und flink!
Wie mir doch die Welt gefällt!“

Auch die Glockenblum' am Feld
Hat mir lustig, guter Ding',
Mit den Glöckchen, klinge, kling,
Ihren Morgengruß geschellt:
„Wird's nicht eine schöne Welt?
Kling, kling! Schönes Ding!
Wie mir doch die Welt gefällt! Heia!“

Und da fing im Sonnenschein
Gleich die Welt zu funkeln an;
Alles Ton und Farbe gewann
Im Sonnenschein!
Blum' und Vogel, groß und klein!
„Guten Tag! Guten Tag!
Ist's nicht eine schöne Welt?
Ei du, gelt? Schöne Welt?“

Nun fängt auch mein Glück wohl
an?
Nein, nein, das ich mein',
Mir nimmer blühen kann!

Aquest matí caminava pel camp

*Aquest matí caminava pel camp,
amb l'herba coberta de rosada;
el pinçà rialler em parlà:
“Eh, tu! No et sembla?
Bon dia! Eh, no et sembla?
Tu! No et sembla que el món és bell?
Piu! Piu! Bell i ple de vida!
Com m'agrada el món!”*

*Fins i tot les campanetes del camp
em donen joia i bon humor,
amb les campanetes, ding, dong,
sona la seva salutació matinal:
“Oi que és bell el món?
Ding, dong! Cosa bonica!
Ai, com m'agrada el món!”*

*I llavors, tot seguit, sota la claror del sol
el món comença a resplendir;
tot augmenta en tonalitat i color
sota la claror del sol!
Flors i ocells, grans i petits!
“Bon dia, bon dia!
oi que és bell el món?
Eh tu, oi? No és bell el món?”*

*Començo potser ara a ser feliç?
No, no, en mi, la felicitat,
no pot mai més re florir!*

Ich hab' ein glühend Messer

Ich hab' ein glühend Messer,
Ein Messer in meiner Brust,
O weh! O weh!
Das schneid't so tief
In jede Freud' und jede Lust.
So tief! So tief!
Es schneid't so weh und tief!

Ach, was ist das für ein böser Gast!
Nimmer hält er Ruh',
Nimmer hält er Rast!
Nicht bei Tag,
Nicht bei Nacht, wenn ich schlief.
O weh! O weh! O weh!

Wenn ich in dem Himmel seh',
Seh' ich zwei blaue Augen stehn.
O weh! O weh!
Wenn ich im gelben Felde geh',
Seh' ich von fern das blonde Haar
Im Winde wehn. O weh! O weh!
Wenn ich aus dem Traum auffahr'
Und höre klingen ihr silbern Lachen,
O weh! O weh!
Ich wollt', ich läg auf der schwarzen
Bahr',
Könnt' nimmer die Augen
aufmachen!

Tinc una daga candent

*Tinc una daga candent,
una daga dins del meu pit,
ai de mi!
Talla en el més profund
de cada joia, cada plaer.
En el més profund! En el més profund!
Ai de mi, tallà en el més profund!*

*Ai! Quin hoste més maligne!
Mai no descansa,
mai no es detura,
ni de dia,
ni de nit, quan jo dormo.
Ai de mi!*

*Quan miro cap al cel,
hi veig dos ulls blaus, immòbils.
Ai de mi!
Quan camino pels camps groguencs,
veig, en la llunyania, els seus cabells
rossos
ondejant en el vent. Ai de mi!
Quan em desperto del meu somni
i sento ressonar les seves rialles
d'argent.
Ai de mi!
Voldria jeure en el negre fèretre,
i no tornar, mai més, a obrir els ulls.*

Die zwei blauen Augen von meinem Schatz

Die zwei blauen Augen von meinem
Schatz,
Die haben mich in die weite Welt
geschickt.
Da mußst ich Abschied nehmen
Vom allerliebsten Platz!
O Augen blau, warum habt ihr mich
angeblickt?
Nun hab' ich ewig Leid und
Grämen.

Ich bin ausgegangen in stiller Nacht
Wohl über die dunkle Heide.
Hat mir niemand Ade gesagt. Ade!
Mein Gesell' war Lieb' und Leide!

Auf der Straße steht ein
Lindenbaum,
Da hab' ich zum ersten Mal im
Schlaf geruht!
Unter dem Lindenbaum,
Der hat seine Blüten über mich
geschneit,
Da wußt' ich nicht, wie das Leben
tut,
War alles, alles wieder gut!
Ach, alles wieder gut!
Alles! Alles!
Lieb und Leid, und Welt und Traum!

Els dos ulls blaus del meu amor

*Els dos ulls blaus del meu amor,
m'han enviat a voltar per tot el món.
Vaig haver de dir adeu
a aquest lloc estimat!
Oh, ulls blaus, per què em vàreu sotjar?
Ara tinc eterna pena i tristor.*

*He sortit a caminar en la tranquil·la
nit
pel bell mig del fosc pradell.
Ningú no m'ha dit adeu.
Els meus companys són només amor i
sofriment!*

*Al carrer hi ha un til·ler,
i allà, per primera vegada, vaig reposar
dormint!
Sota el til·ler,
les seves flors queien damunt meu, com
neu,
no sabia encara que la vida segueix,
i tot, tot tornava a estar bé!
Ah, tot tornava a estar bé!
Tot, tot,
l'amor i el sofriment i el món i els
sommis!*

Alban Berg

Jugendlieder, volum 1 – Cançons juvenils

Text de Ludwig Jacobowski (1868-1900)

Grabschrift

„Dem Auge fern, dem Herzen nah!“
Als ich die alte Grabschrift sah
Im eingesunkenen Marmorstein,
Da fiel mein totes Lieb mir ein.

O Gott, ich schrieb schon
tausendmal
Das gleiche Lied aus gleicher Qual,
Und war doch keins wie dieses da:
„Dem Auge fern, dem Herzen nah!“

Epitafi

“Lluny dels ulls, a prop del cor!”
Quan vaig veure el vell epitafi
en l'enfonsada pedra de marbre,
vaig pensar en el meu amor mort.

Oh Déu, he escrit ja mil vegades
la mateixa cançó sobre la mateixa pena
i no n'hi havia cap com aquesta:
“Lluny dels ulls, a prop del cor!”

Erich Wolfgang Korngold (1897-1957)

Vier Lieder des Abschieds, op. 14 – Quatre cançons de comiat

Text de Christina Rossetti (1830-1894)

Versió alemanya d'Alfred Kerr (1867-1948)

Sterbelied

Laß Liebster, wenn ich tot bin,
laß du von Klagen ab.
Statt Rosen und Cypressen
wächst Gras auf meinem Grab.

Ich schlafe still im Zwielflightschein
in schwerer Dämmernis -
Und wenn du willst, gedenke mein
und wenn du willst, vergiß.

Ich fühle nicht den Regen,
ich seh' nicht, ob es tagt,
ich höre nicht die Nachtigall,
die in den Büschen klagt.

Vom Schlaf erweckt mich keiner,
die Erdenwelt verblich.
Vielleicht gedenk ich deiner,
vielleicht vergaß ich dich.

Cançó del moribund

*Deixa, estimat, quan estigui mort,
qualsevol queixa.
En comptes de roses i xiprers
planta herba sobre la meua tomba.*

*Jo dormo silenciós a la llum del
crepuscle
en una profunda foscor.
I si vols, pensa en mi,
i si vols, oblida'm.*

*No sento la pluja
no veig quan neix el dia,
no sento el rossinyol,
que es queixa en els matolls.*

*Ningú no em desperta,
el món terrenal s'esvani,
potser jo pensi en tu,
potser t'hauré oblidat.*

Text de Edith Ronsperger (1880-1921)

Dies eine kann mein Sehnen
nimmer fassen

Dies eine kann mein Sehnen nimmer
fassen,
daß nun von mir zu dir kein Weg
mehr führe,
daß du vorübergehst an meiner Türe
in ferne, stumme, ungekannte
Gassen.

Wär' es mein Wunsch, daß mir dein
Bild erbleiche,
wie Sonnenglanz, von Nebeln
aufgetrunken,
wie einer Landschaft frohes Bild,
versunken
im glatten Spiegel abendstillen
Teiche?

Der Regen fällt. Die müden Bäume
triefen.
Wie welches Laub verwehn viel
Sonnenstunden.
Noch hab' ich in mein Los mich
nicht gefunden
und seines Dunkels uferlose Tiefen.

*El meu deler mai no podrà
comprendre aquest*

*El meu deler mai no podrà comprendre
aquest,
que ara ja cap camí porta del meu al
teu,
que passes de llarg davant la meua
porta,
per carrers llunyans, callats,
desconeguts.*

*Voldria que la teua imatge empal·lidís
per a mi,
com la llum del sol absorbida per la
boira,
com la joiosa imatge d'un paisatge,
ofegada
en llisos miralls d'estanys en silenciosos
vespres?*

*Plou. Els arbres cansats degoten,
moltes hores de sol es dispersen com
mullat fullatge.
Encara no m'he trobat amb el meu
destí
ni en les profunditats de ses foscors
immenses.*

Text de Ernst Lothar (1890-1974)

Mond, so gehst du wieder auf

Mond, so gehst du wieder auf
überm dunklen Tal der ungeweinten
Tränen?

Lehr, so lehr mich's doch, mich nicht
nach ihr zu sehnen
blaß zu machen Blutes Lauf,
dies Leid nicht zu erleiden
aus zweier Menschen Scheiden.

Sieh, in Nebel hüllst du dich.
Doch verfinstern kannst du nicht den
Glanz der Bilder,
die mir weher jede Nacht erweckt
und wilder.

Ach! im Tiefsten fühle ich:
das Herz, das sich muß' trennen,
wird ohne Ende brennen.

Text de Ernst Lothar

Lluna, així que tornes a sortir

*Lluna, ¿així que tornes a sortir
sobre la fosca vall de les llàgrimes no
plorades?*

*Ensenya'm, però ensenya'm a no
enyorar-les,
a fer empal·lidir la cursa de la sang,
a no patir el dolor
de la separació de dues persones.*

*Mira, et cobreixes amb la boira,
però no pots enfosquir la brillantor de
les imatges,
que em desperta cada nit més
salvatgement.*

*Ai!, en el més profund sento
que el cor, que s'ha de separar,
cremarà sense fi.*

Gefaßter Abschied

Weine nicht, daß ich jetzt gehe,
heiter lass' dich von mir küssen.
Blüht das Glück nicht aus der Nähe,
fernher wirds dich keuscher grüssen.

Nimm die Blumen, die ich pflückte,
Monatsrosen rot und Nelken -
laß die Trauer, die dich drückte,
Herzens Blume kann nicht welke.

Lächle nicht mit bitterm Lächeln,
stosse mich nicht stumm zur Seite.
Linde Luft wird bald dich fächeln,
bald ist Liebe dein Geleite!

Gib die Hand mir ohne Zittern,
letztem Kuß gib alle Wonne.
Bang' vor Sturm nicht: aus
Gewittern
strahlender geht auf die Sonne...

Schau zuletzt die schöne Linde,
drunter uns kein Aug' erspähte.
Glaub', daß ich dich wiederfinde,
ernten wird, wer Liebe säte!
Weine nicht!

Comiat serè

*No ploris perquè ara me'n vaig,
deixa que et besis joiosament,
la felicitat no florirà a prop,
lluny et saludarà més castament.*

*Pren les flors que he collit,
roges roses del mes i clavells...
abandona el dol que t'oprimeix,
les flors del cor no poden marcir-se.*

*No somriguis amb somriures amargs,
no m'apartis calladament al costat.
Aviat et refrescarà una dolça brisa,
aviat serà l'amor al teu costat!*

*Dona'm la mà sense tremolar,
l'últim bes dona tots els plaers.
No temis la tempesta: després del
temporal
el sol surt més brillant...*

*Mira finalment els bells til·lers,
sota els quals cap ull no ens espiava.
Creu que et retrobaré;
collirà, el qui semblà amor!
No ploris!...*

Arnold Schönberg

Zwei Gesänge, op. 1 – Dues cançons

Text de Karl von Levetzow

Abschied

Aus den Trümmern einer hohen
Schönheit
Laß mich bauen einen tiefen
Schmerz.
Weinen laß mich aus den tiefsten
Schmerzen
Eine Träne, wie nur Männer weinen.
Und dann geh!

Und nimm noch ein Gedenken
heißer Liebe,
Freudig dir geschenkt;
Ewig mein bleibt, was du mir
gelassen;
Meiner Wehmut sternloses Dunkel.
Und dann geh!

Und laß mich stumm erstarren;
Du zieh fürder deine helle Bahn,
Stern der Sterne! frage nicht nach
Leichen!

Sieh', mir naht der hehr'ste
Göttertröster,
Meine selbstgebor'ne Urgewalt.
Tief in mir die alte Nacht der
Nächte
Weitet sich zur großen
Weltumnachtung.
Der Alleinheit schwere
Trümmer, Schmerze
n wachsen, wachsen zur
Unendlichkeit.

Sieh! Ich selber werde Nacht und
Schönheit. Allumfassend
unbegrenztes Weh!

Comiat

*Des dels enderrocs d'una gran bellesa
deixa'm bastir una profunda pena.
Deixa'm plorar des de les penes més
profundes
una llàgrima, com només els homes
ploren.
I després, ves-te'n!*

*I pren llavors un record de l'amor més
apassionat,
regalat a tu alegrement;
serà meu eternament el que m'has
deixat;
la foscó sense estrelles de la meua
nostàlgia.
I després, ves-te'n!*

*I deixa'm entumir-me calladament;
atreus més enllà la teua ruta brillant,
estrella de les estrelles! No demanis
cadàvers!*

*Mira, se m'acosta el diví consolador més
noble,
la meua força primigènia autonascuda.
Profunda en mi la vella nit de les nits
creix cap a una gran alienació
mundial.
Els greus enderrocs solitaris
generen penes, creixen cap a l'infinit.*

*Mira! Jo mateix seré nit i bellesa.
Dolor universal sense fronteres!
Segueix atraient-me, brillant estrella de
les estrelles,
desconeguda, com el meu gran amor.*

Ziehe weiter, heller Stern der Sterne.
Unerkannt, wie meine große Liebe;

Dunkel schweigend, wie die großen
Schmerzen,

Wo du wendest, wo du siegend
leuchtest,

Stets umwogt dich meine große
Nacht!

*Callant en la foscor, com les grans
penes,
allà on vagis, allà un brillis triomfant,
sempre t'envoltarà la meva gran nit!*

També et pot interessar...

Petit Palau Cambra

20.04.26 - 19.30 h

Petit Palau

—Schubert, Wolf, Marx, Korngold i Berg

Beatriz Miranda, mezzosoprano

Teodora Oprisor, piano

F. Schubert: *An die Untergehende Sonne*, D. 457

J. Marx: *Lieder und Gesänge*, vol. 3

E. W. Korngold: *Mond so gehst du wieder auf*, op. 14/3; *Nachts*; *Ständchen*, op. 9/3

F. Schubert: *Pensa che questo istante*, D. 76

H. Wolf: *Italienisches Liederbuch* (selecció):

Núm. 16, Ihr jungen Leute, die ihr zieht ins Feld

Núm. 20, Mein Liebster singt am Haus im Mondenscheine

Núm. 15, Mein Liebster ist so klein

Núm. 1, Auch kleine Dingen

Núm. 40, O wär dein Haus durchsichtig wie ein Glas

Núm. 7, Der Mond hat eine schwere Klag' erhoben

Núm. 41, Heut' Nacht erhob ich mich um Mitternacht

J. Marx: *Italienisches Liederbuch* (selecció)

Núm. 6, Abends

Núm. 8, Wofür

Núm. 17, Venetianisches Wiegenlied

Preu: 18 €

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mecenes col·laboradors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Ascensors Jordà – Bagués Marsiera Joiers – Balot Restauració – Caixa Enginyers – Calaf Grup – CECOT – Centre Odontològic Dígest – Colonial SFL – Fundació Antoni Serra Santamans – Fundació Castell Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia – Illy – L'Illa Diagonal – Quadis – Saba – Saret de Vuyst Travel – Scasi Soluciones de Impresión – Sesé – Soler Cabot

Benefactors d'Honor

Professor Rafael I. Barraquer Compte – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Mariona Carulla Font – M. Dolors i Francesc – Pere Grau Vacarisas – María José Lavin Guitart – Marta Mora Raurich – M^a. del Carmen Pous Guardia – Daniela Turco – Joaquim Uriach i Torelló – Manel Vallet Garriga

Benefactors Principals

Elvira Abril – Eulàlia Alari Ballart – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Núria Basi Moré – Zacaries Benamiar – Lluís Carulla Font – Amb. Prof. Mark Dybul i Mr. Jason Claire – Joaquim Coello Brufau – Josep Colomer Viure – Josep Daniel i Lluïsa Fornos – Isabel Esteve Cruella – Casimiro Gracia Abian – Jordi Gual i Solé – Ramón Poch Segura – Juan Eusebio Pujol Chimeno – Juan Manuel Soler Pujol

Benefactors

Maria Victoria de Alós Martín – Mahala Alzamora Figueras-Dotti – Gemma Borràs i Llorens – Jordi Capdevila i Pons – David Carrasco Chiva – Oriol Coll – Rolando Correa – Elvira Gaspar Farreras – Pablo Giménez-Salinas Framis – Maite González Rodríguez – Irene Hidalgo de Vizcarrondo – Pepita Izquierdo Giralt – Immaculada Juncosa – Joan Oller i Cuartero – Rafael Pous Andrés – Inés Pujol Agenjo – Pepe Pujol Agenjo – Toni Pujol Agenjo – Olga Reglero Bragulat – Carla Sanfeliu – Josep Ll. Sanfeliu – Marc Sanfeliu – Elina Selin – Jordi Simó Sanahuja – M. Dolors Sobrequés i Callicó – Salvador Viñas Amat

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

